

Hồi thứ hai mươi bốn

Thả tướng Kim, Lưu Dự đi đầu giặc Dâng ngọc tỷ, Bang Xương lừa Cao Tông

Kiệt Thanh nghe vậy cũng hết sức ngạc nhiên và lo sợ nghĩ:

“Thì ra ta đã mắc lừa địch để xông mất tên Thái tử Phiên quốc.”

Nhạc Phi gần giọng nói:

– Ta đã dặn kỹ người nhìn kỹ lưỡng rồi, sao người còn mắc kế “kim hoàn thoát xác” của địch quân?

Nhạc Phi quay qua chỉ tên Hồ Hãn giả nạt lên:

– Tên khốn kiếp kia, cái quỷ kế của người chỉ có thể lừa được Kiệt Thanh thôi, chứ lừa ta sao được? Người hãy khai thật, người là ai mà lại dám giả dạng để chết thay cho Hồ Hãn?

Tên này nghe nói nghĩ thầm:

“Nay Trung Nguyên đã có người này thì chúa ta hết trông mong chiếm đoạt giang sơn nhà Tống.”

Tuy nghĩ vậy, nhưng hãn vẫn xoe tròn đôi mắt, lớn tiếng nói:

– Nhạc Nam man, chúa ta là chân mệnh chi chúa, lẽ đâu lại để cho mi bắt được. Ta đây là Kim quốc Đại Nguyên soái tên là Đồng Tiên Văn Lang đây.

Nhạc Phi hát hàm bảo Kiệt Thanh:

– Kiệt Thanh người có nghe hãn nói gì không?

Kiệt Thanh vội quỳ xuống thưa:

– Chỉ vì tôi thấy hãn ăn mặc giống như Hồ Hãn nên đã lầm, vậy tội tôi đáng chết. Xin đại huynh hãy giết tôi đi và cùng giết hãn luôn thể.

Chưa tướng thấy vậy đều quỳ xuống xin tha tội cho Kiệt Thanh. Nhạc Phi động lòng nói:

– Hôm nay người mới phạm một lần, ta tha cho người đây. Nếu còn tái phạm thì quân pháp bất vị thân, ta quyết chẳng dung tình đâu.

Kiệt Thanh bàn quỳ lạy tạ ơn Nhạc Phi. Kế Nhạc Phi bảo:

– Bây giờ đệ phải dẫn tên tướng Phiên này cùng các chiến lợi phẩm đến đại dinh nạp cho Nguyên soái để báo công.

Kiệt Thanh vâng lệnh áp giải Đồng Tiên Văn Lang cùng các vật thu được của giặc. Khi đi ngang qua dinh Lưu Dự, chàng kêu quân tiểu hiệu bảo vào bẩm với Lưu Dự mở cửa dinh cho mình đi đến dinh Nguyên soái nạp chiến lợi phẩm và tướng giặc.

Lưu Dự nghe tin, thầm nghĩ:

– Quân Kim mười phần lợi hại, Tống triều không ai dám cự, Nhạc Phi mới đến mà giỏi như vậy. Hắn chỉ dùng có tám trăm binh mà đánh ta mười vạn quân của giặc, lại bắt được cả Nguyên soái của quân Kim, thật không tài nào tưởng tượng nổi. Nếu luận công ra thì ắt chức phận hắn hơn ta rồi!

Suy nghĩ hồi lâu, Lưu Dự nói thầm một mình:

“Thôi để ta chiếm đoạt cái kỳ công này rồi kỳ sau nếu có công nào khác ta sẽ để cho hắn.”

Nghĩ đoạn, bước ra gọi Kiệt Thanh bảo:

– Kiệt tướng quân, người với Nhạc tướng quân đánh phá quân Phiên, lại bắt được Phiên tướng thì cái công lao ấy chẳng nhỏ, song bây giờ lại phải khó nhọc qua đại dinh để báo công, lần nữa lại ngày trong dinh, Nhạc tướng quân thiếu người dùng, nếu binh giặc đến bất thành linh thì lấy ai chống cự? Chi bằng người giao hết cho ta, vì ta với Nhạc Phi cũng như anh em, để ta sai người đi báo công giùm cho người, còn người đem trâu, heo, dê, rượu này về khao thưởng ba quân, như thế tiện hơn.

Kiệt Thanh nghe nói bùi tai, bèn giao hết cho Lưu Dự rồi lĩnh trâu, heo, dê, rượu về khao thưởng ba quân.

Khi Kiệt thanh về rồi, Lưu Dự bèn giam Đồng Tiên Văn Lang nơi sau dinh rồi viết một bức văn thư, gọi kỳ bài quan vào căn dặn:

– Người hãy đem bức thư này đến dinh Nguyên soái báo công. Nếu Nguyên soái có hỏi thì người phải nói quân Kim Phiên kéo đến bị ta giết hết, và bắt được một viên Phiên tướng còn giam nơi đây song chẳng biết Nguyên soái có cần giải nó đến hay không? Nếu Nguyên soái có hỏi điều chi khác nữa thì người phải tùy cơ ứng đáp, chớ có lỡ việc.

Quan kỳ bài vâng lệnh mang thư đi ngay.

Nhắc qua Hồ Tiên đi điều tra chứng kiến Nhạc Phi đánh trận trọn một đêm, về đến dinh thay đổi y phục rồi ra mắt Trương Nguyên soái.

Nguyên soái hỏi:

– Người đi thám thính, thấy sự việc như thế nào?

Hồ Tiên bèn đem hết việc mình đi thám thính, đến Thanh Long sơn leo lên cây theo dõi trọn một đêm, đầu đuôi sự việc kể lại một hồi không thiếu sót.

Trương Nguyên soái nói:

– Người chịu nhọc nhằn như vậy, ta ghi công cho người.

Qua hôm sau, Nguyên soái họp hết mấy vị Tiết Đạt sứ cùng mấy vị Tổng Binh nghị việc, bỗng nghe quân vào báo:

– Có nhị đội tiên phong là Lưu Tiết Đạt sai kỳ bài quan đến báo công, hiện còn ở ngoài dinh chờ lệnh.

Nguyên soái liền cho vào, kỳ bài quan vào cúi đầu dâng văn thư. Nguyên soái xem qua mới hay lần này Lưu Dự cũng lấy hết công của Nhạc tiên phong mà nhận làm của mình.

Nguyên soái bèn giả chúc khen ngợi và ban thưởng rồi căn dặn:

– Người hãy về dinh giải tên Phiến tướng qua đây cho ta để ta làm văn biểu, dâng về kinh rồi chờ lệnh chỉ triều đình phán bảo ra sao sẽ hay.

Kỳ bài quan lạy tạ lui về. Trương Nguyên soái đợi tên kỳ bài đi khuất bèn nói với chư tướng:

– Hai phen đánh phá quân Phiến đều là công lớn của Nhạc Phi, thế mà Lưu Dự mạo công khuất lấp người hiền. Lúc này là lúc đang dụng người, thưởng phạt phải công minh, há để cho đũa gian thần rối loạn thế sao? Nay ta muốn bắt nó chém đầu thị chúng, rồi sẽ tâu với triều đình, chẳng biết có ai dám đi bắt nó cho ta không?

Vừa nói đến đây bỗng có quan Trung quân Hồ Tiên bước ra bẩm:

– Nếu Nguyên soái sai đi bắt y thì tôi e sẽ sinh biến, chi bằng sai người qua đó nói dối rằng Nguyên soái muốn mời y đến nghị việc, rồi họp hết chư tướng tra khảo cho rõ đầu đuôi. Chừng ấy sẽ chém thì lòng dân mới phục, mà chính y cũng không còn có gì oán trách được nữa.

Nguyên soái gật đầu đáp:

– Kế ấy hay lắm, vậy người hãy thi hành ngay, và hãy đề phòng, chớ nên để lộ việc.

Hồ Tiên vâng lệnh lên ngựa đi ngay.

Lúc bấy giờ trong dinh Nguyên soái có một vị Tiết Đạt sứ tên là Tào Vinh là thông gia với Lưu Dự, thấy Nguyên soái sai Hồ Tiên đi lừa cho Lưu Dự về gặp, lão ta nghĩ thầm:

“Dẫu sao Lưu Lân là con trai lớn của Lưu Dự cũng là rể của ta, nay việc đã như vậy ắt tính mạng của cha con họ Lưu khó bảo toàn, mà hễ cha con họ Lưu chết rồi thì con gái ta trở thành kẻ góa bụa, bơ vơ.

Nghĩ rồi, sai người tâm phúc cười ngửa chạy ngay đến chỗ Lưu Dự báo cho y biết.

Hôm ấy Lưu Dự đang ngồi trong dinh đợi tên kỳ bài quan chưa thấy về, bỗng nghe quân sĩ vào báo:

– Tiết Đạt sức Tào gia gia có sai người qua đây muốn xin vào ra mắt lão gia.

Lưu Dự sai cho vào. Người này bước vào vẻ mặt hốt hải nói:

– Việc quá khẩn cấp, gia gia tôi chẳng kịp viết thư, bảo tôi qua đây cấp báo cho ngài hay rằng: Đại Nguyên soái đã biết được ngài mạo công của Nhạc Tiên phong nên giả chức sai quan Trung Quân đi mời ngài qua đại doanh nghị sự. Việc này chắc tính mạng ngài khó bảo toàn, xin ngài hãy lo kế thoát thân cho sớm.

Lưu Dự nghe nói mặt mày biến sắc, vội lấy năm chục lượng bạc thưởng cho người ấy và dặn:

– Người hãy về nói lại với Tào gia, ta rất cảm ơn ơn cứu tử, ngày sau ta sẽ lo báo đáp.

Người ấy từ tạ lui về, Lưu Dự suy nghĩ một hồi rồi trở vào dinh sau, thả ngay Đồng Tiên Văn Lang đoạn nói với hắn:

– Tôi vẫn biết Nguyên soái là danh tướng của Phiên triều, nay rủi lắm kẻ bị Nhạc Phi bắt được. Tôi nhận thấy khí số nhà Tống đã suy, trái lại nhà Kim thì hưng thịnh lắm. Vì vậy tôi muốn thả Nguyên soái ra để ngài dắt tôi đi đầu nước Kim, chẳng hay Nguyên soái thấy thế nào?

Đồng Tiên Văn Lang nói:

– Tôi là kẻ bị bắt, tính mạng nằm trong tay ngài, nay ngày ra ân cứu tử hoàn sinh thì tôi phải lo báo đáp. Hơn nữa Chúa công của tôi là người yêu chuộng kẻ hiền, nếu ngài muốn qua đầu hàng nước tôi thì tôi sẽ bảo cử cho ngài được trọng dụng ngay.

Lưu Dự cả mừng liền sai dọn tiệc ăn uống, một mặt truyền kiểm điểm binh mã.

Khi sắp khởi hành, bỗng thấy tên kỳ bài trở về bẩm:

– Trương Nguyên soái lệnh giải Phiên tướng qua dinh cho người liệu định.

Lưu Dự cười gằn rồi thúc trống nhóm hết tướng sĩ, lên tiếng tuyên bố:

– Hiện nay Tân Vương còn nhỏ tuổi chưa biết chi cả, còn Trương Sở thì thường phạt bất minh, nay chúa công bên nước Kim yêu chuộng hiền tài nên ta đã ước với Kim quốc Nguyên soái để qua đó đầu hàng. Nếu bọn người muốn đi thì hãy sắm sửa ra đi để qua đó lập công danh...

Lưu Dự vừa nói đến đây, tướng sĩ cùng đồng thanh nói:

– Chúng tôi đều có cha mẹ vợ con ở Tống, nhất quyết không khi nào chịu đầu quân Kim đâu.

Nói dứt lời bỏ chạy tứ tán. Lưu Dự đứng xem, lơ lảo không biết làm cách nào. Chỉ có vài tên thủ hạ còn đứng đó, Lưu Dự và Đồng Tiên Văn Lang bèn vội vàng lên ngựa ra đi. Lưu Dự còn e binh mã của Nhạc Phi ở trước ngăn trở, nên phải lần theo con đường nhỏ mà đi.

Bỗng thấy từ phía sau có một người cưỡi ngựa chạy bay đến gọi lớn:

– Lưu lão gia đi đâu đó?

Lưu Dự quay lại biết ngay người ấy là quan Trung Quân Hồ Tiên, liền hỏi:

– Ngươi đến đây làm gì?

Hồ Tiên đáp:

– Có lệnh của Trương Nguyên soái đây, người bảo đến mời ngài qua đại dinh để nghị sự.

Lưu Dự cả cười:

– Việc ấy ta thừa hiểu, lẽ ra ta giết quách ngươi đi, song ta e không ai về báo tin, nên ta để cho ngươi sống về báo lại với lão Trương Sở rằng: Ta đây đường đường một堂堂 trọng phu chứ chẳng phải vật nuôi trong lồng, trong chậu đâu mà chịu cho nó tiết chế. Nay ta đi đầu hàng Kim quốc, ta tạm gửi cái đầu nó dính trên cổ ít ngày, rồi đây ta sẽ trở về cắt đứt.

Quan Trung quân Hồ Tiên chẳng dám nói nửa lời, vội quay ngựa trở lại, vừa đi vừa nghĩ:

– Lạ thật, không biết ai đã báo tin cho hần mà hần lại như vậy?

Trương Nguyên soái đang sắp đặt làm bốn chương để sai người về kinh tâu, bỗng nghe quân báo có thánh chỉ sai ra. Trương Sở vội vàng tiếp chỉ xem, mới hay triều đình cử mình phải ra phòng thủ Hoàng Hà và phong cho Nhạc Phi là Đô Thống.

Trương Sở tạ ơn rồi làm biểu tâu việc Lưu Dự đầu Kim và Nhạc Phi lập nhiều công lớn.

Biểu văn làm xong lập tức giao cho khâm sai đệ về kinh, rồi sai Nhạc Phi lĩnh binh đi trước trấn giữ Hoàng Hà.

Bây giờ xin nhắc lại việc Hồ Hãn, từ khi bị thua một trận không còn một manh giáp, chỉ còn mấy tên tàn quân chạy hốt hải về ra mắt Ngột Truật. Ngột Truật hỏi:

– Vương huynh có đến mười vạn binh mã, tại sao lại có thể thua quân Tống?

Hồ Hãn nói:

– Nay có một tên Nam man Nhạc Phi rất lợi hại.

Hồ Hãn thuật lại hết đầu đuôi cho Ngột Truật nghe. Ngột Truật nói:

– Xưa nay đệ chưa từng nghe bên Tống triều có tên Nhạc Phi nào lợi hại như thế cả.

Hồ Hãn nói:

– Trong bước đường cùng, nếu chẳng có Đồng Tiên Văn Lang thế mạng thì anh phải bỏ thân tại Hiệp Sơn rồi còn chi.

Ngột Truật nghe nói cả giận nói:

– Thôi Vương huynh hãy yên tâm, để đệ đẩy binh qua sông Hoàng Hà bắt bằng được Nhạc Phi để rửa hờn cho Vương huynh. Sau đó đệ sẽ kéo binh mã đến thẳng Kim Lăng đập bằng nhà Tống thành bình địa.

Ngột Truật còn đang giận dữ, bỗng nghe quân canh vào báo:

– Đồng Tiên Văn Lang đã về, hiện còn đang đứng ngoài chờ lệnh.

Ngột Truật nghe báo lấy làm lạ, lắm bầm:

“Lạ thật, Vương huynh ta đã bảo rằng nó bị bọn Nam man bắt rồi, sao hôm nay lại về được?”

Ngột Truật truyền lệnh cho vào, Đồng Tiên Văn Lang bèn nói với Lưu Dự:

– Ngài hãy đứng ngoài này đợi một lát, để tôi vào tàu trước đã rồi sẽ ra mời vào sau.

Lưu Dự chấp tay:

– Tôi nhờ ơn Nguyên soái.

Đồng Tiên Văn Lang vào trước trước vội quỳ yết kiến, Ngột Truật hỏi:

– Nghe nói người bị Nam man bắt rồi sao lại trốn về được?

Đồng Tiên Văn Lang bèn thuật lại mọi việc Lưu Dự thả mình và cùng đến đây muốn đầu hàng. Ngột Truật hừ một tiếng và nói:

– Những loài gian thần còn để nó làm gì! Hãy bắt nó vào đây bằm nát thây cho ta.

Quân sư Hấp Mê Xí vội can:

– Chúa công chớ nên làm như vậy, hãy cho nó vào đây và phong tước vương cho hần, để hần đẩy ngày sau chúng ta sẽ có chỗ dùng.

Ngột Truật nghe theo lời quân sư, sai Bình chương ra gọi Lưu Dự vào, phong cho chức Lễ Vương rồi cử đi trấn thủ miệt Sơn Đông. Lưu Dự mừng rỡ tạ ơn lui ra.

Lại nhắc đến Trương Nguyên soái, khi dẫn quân đến Hoàng Hà liền sai mấy viên Tiết Đạt sứ đến đóng quân ở các nơi có thể cô thủ, còn Nhạc Phi với Kiệt Thanh thì đóng dinh tại hướng Bắc để ngăn chặn quân Phiên.

Cắt đặt xong xuôi, Trương Nguyên soái bèn dẫn đại quân qua định đánh lấy Biện Kinh.

Trương Bang Xương hay tin bèn nảy sinh một kế, liền vào yết kiến Thái hậu và tâu:

– Ngột Truật đã đem binh vào Trung Nguyên rồi, chẳng bao lâu đây chắc nó vào thu đoạt Biện Kinh. Nay Khương Vương Cửa Điện hạ đã lên ngôi tại Lim Lăng, thần muốn bảo hộ Thái hậu qua đó. Vậy xin Thái hậu hãy giao ngọc tỷ cho thần để mang dâng cho Khương Vương.

Thái hậu nghe nói, nước mắt chảy ròng ròng, than thở:

– Nay Thiên tử đã biệt vô âm tính thì cái ngọc tỷ này còn để làm gì!

Tha rồi trao ngay ngọc tỷ cho Trương Bang Xương. Trương Bang Xương lấy được ngọc tỷ rồi vội vã về nhà góp nhóp vàng bạc châu báu dất hết gia quyến thẳng qua Kim Lăng.

Khi Trương Nguyên soái kéo binh đến Biện Lương thì quân giữ thành vội mở cửa nghinh tiếp. Trương Sở vào thành yết kiến Thái hậu. Thái hậu thuật lại việc Trương Bang Xương lừa lấy ngọc tỷ rồi dất hết gia quyến đi mất mà không biết đi đâu. Trương Sở tâu:

– Bốn phía đều có binh mã của hạ thần trấn giữ, không lẽ nó trốn đi đâu cho khỏi. Để thần sai người đi thám thính xem nó đi đâu rồi sẽ về phục chỉ.

Nói rồi từ giã lui ra truyền binh giữ chặt Biện Lương. Lúc ấy Trương Bang Xương đã đến Kim Lăng, lo tìm chỗ trú ngụ cho gia quyến rồi vào Ngộ môn nói với quan Huỳnh môn:

– Tôi là Trương Bang Xương đến đây giao ngọc tỷ, xin người vào tâu hộ.

Quan Huỳnh môn vào tâu cho vua Cao Tông hay, Cao Tông bèn hỏi quần thần:

– Nay tên gian tặc đến đây, chư khanh liệu thế nào?

Thái sư Lý Can tâu:

– Trương Bang Xương đến đây dâng ngọc tỷ thì cái công ấy lớn lắm, phải phong cho y chức Hữu Thừa tướng. Song tâm địa của hắn không tốt, Chúa công không nên gần nó thì dù nó có ở đây cũng không làm gì hại nổi.

Cao Tông khen phải, cho đòi Trương Bang Xương vào. Bang Xương quỳ mọp trước điện, Cao Tông phán:

– Cái tội trước của khanh trầm đã bỏ qua. Nay khanh có công dâng ngọc tỷ, trầm phong cho khanh làm chức Hữu Thừa tướng.

Trương Bang Xương mừng rỡ tạ ơn lui ra.

Qua bữa sau Trương Bang Xương vào điện tâu:

– Nay Ngột Truật lại qua xâm phạm Trung Nguyên lần nữa, song nhờ Nhạc Phi đánh tại Thanh Long sơn một trận, giết quân Phiên mạnh giáp chẳng còn, nếu không có người này, chắc chắn Trung Nguyên khó giữ, thật quả là bệ tôi trụ cột của triều đình. Vậy theo ngu ý của thần, xin Chúa công triệu Nhạc Phi về kinh phong chức Nguyên soái để dẫn binh đánh thốc qua Phiên quốc đón Nhị Đế về triều.

Cao Tông nghe tâu liền phán:

– Lời Bang Xương tâu cũng phải, song lời nói của Bang Xương dầu phải dầu trái, trầm cũng không thể nghe theo.

Trương Bang Xương xấu hổ lui ra, về nhà ngồi nghĩ một mình:

“Chúa thượng đã không thềm đếm xia đến lời nói của ta thì làm Thừa tướng như vậy có quyền thế chi đâu.”

Bang Xương đang lo mưu kế, bỗng thấy thị nữ Hà Hương và dâng trà, Bang Xương trông thấy con thị nữ ấy dung nhan sắc xảo, nghĩ thầm:

“Đề ta nhận con Hà Hương làm con đem dâng vào cung, làm sao cho nhà vua yêu dấu, hoang dân tử sắc, không kể đến việc triều chính. Chừng ấy dù ta có đem hết giang sơn nhà Tống dâng cho Kim vương cũng có thể được.”

Nghĩ vậy, Trương Bang Xương kêu Hà Hương dặn dò dạy bảo. Con Hà Hương thuận tình ngay.

Hôm sau, Bang Xương sai Hà Hương trang điểm lộng lẫy rồi lên xe đến Ngọ môn. Trùng vào trước quỳ dưới bệ râu:

– Thần có một đứa con gái tên là Hà Hương xin dâng vào cung để phục dịch bệ hạ, còn đang ở ngoài Ngọ môn đợi chỉ.

Vua Cao Tông tuổi còn trẻ, xuân tình đang mon morn nên nghe nói vội hạ chỉ triệu vào.

Hà Hương vào quỳ mọp trước Kim giai tung hô vạn tuế. Cao Tông trông thấy Hà Hương nhan sắc mặn mà, động lòng tình dục, vội truyền quan Thái giám đưa thẳng vào cung.

Lý Can thấy vậy bước ra râu:

– Xin Chúa công sai Thái giám đưa qua Tây cung.

Cao Tông chưa kịp phán lời gì, Bang Xương đã râu tiếp:

– Xin Chúa công hạ chỉ triệu Nhạc Phi về triều phong chức để kịp thời dấy binh đi bình phục Bắc Phiên.

Cao Tông không cần nghĩ ngợi gì cả, liền hạ chỉ sai Bang Xương phát chiếu đi triệu Nhạc Phi rồi vội vã di giá hồi cung để giao hoan với Hà Hương.

Mấy ngày sau Hữu Thừa tướng Trương Bang Xương lại vào triều râu:

– Nhạc Phi vì thấy quân Kim xâm lấn bờ cõi nên đang phải dốc sức giữ gìn nơi yếu địa, không thể bỏ về được. Vì trường hợp ở ngoài nên tùy cơ ứng biến, nên Nhạc Phi không bằng lòng thụ chiếu.

Cao Tông thản nhiên râu:

– Nếu thế thì thôi vậy.

Thực ra, khi Bang Xương lĩnh chỉ rồi để đấy mà không thèm đi triệu Nhạc Phi. Y tạo cơ hội để sau này vu oan cho Nhạc Phi cố tình chống chỉ của nhà vua và thực hiện những âm mưu để hèn nhằm hãm hại viên tướng tài ba này.